

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **A.**, bytom v K., *zastúpeného JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Škultétyho 3*, proti žalovanému **Rektorovi Univerzity Pavla Jozefa Šafárika**, so sídlom v Košiciach, Šrobárova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2770/2010 z 18. augusta 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. januára 2011, č. k. 7S/13926/2010-28 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 12. januára 2011, č. k. 7S/13926/2010-28 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 2770/2010 z 18. augusta 2010 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 10. marca 2011, č. k. 7S/13926/2010-39 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia v sume 385,79 eura a titulom iných trov konania v sume 132 eura k rukám JUDr. Dariny Solárovej, advokátky v Košiciach, Škultétyho 3, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu žalobcu a nepriznal mu právo na náhradu trov konania. Správnou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2770/2010 z 18. augusta 2010, ktorým žalovaný zamietol odvolanie proti rozhodnutiu (listu) dekanke Právnickej fakulty Univerzity Pavla Jozefa Šafárika (ďalej aj „UJPŠ“) v Košiciach zo 07. júla 2010 č. j. 1934/2010.

Krajský súd vychádzajúc z ustanovenia § 58 ods. 1 ods. 11 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysokých školách“) a § 16 ods. 1 a ods. 8 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) svoje rozhodnutie doslovne odôvodnil tým, že *„právna úprava sprístupnenia žalobcom požadovanej informácie tak, ako je obsiahnutá v zákone č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách je vo vzťahu k všeobecnej úprave sprístupňovania informácií obsiahnutej v zákone o slobode informácií osobitnou úpravou. V konaní je preto potrebné postupovať prednostne podľa tejto právnej úpravy (lex specialis má prednosť pred lex generalis). Keďže uvedená právna úprava presne jednoznačne vymedzuje aj formu sprístupnenia danej informácie, napadnuté rozhodnutia, vychádzajúce z tohto výkladu, je potrebné považovať za zákonné“*.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, týkajúcu sa nemožnosti znehodnotenia fotokópie písomného prijímacieho testu z dôvodu, že prijímacie konanie bolo v čase podania jeho žiadosti o informáciu ukončené, s poukazom na oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie iba do času, kým trvá dôvod nesprístupnenia (§ 12 zákona o slobode informácií), krajský súd poukázal na to, že možnosť znehodnotenia tejto informácie vzhľadom na jej charakter v zmysle zákona o vysokých školách sa neviaže iba na predmetné prijímacie

konanie, ale aj na ďalšie, ktoré sa uskutočnia v budúcnosti. Podľa názoru súdu práve z uvedeného dôvodu bola forma sprístupnenia tejto informácie upravená špeciálne v osobitnom zákone o vysokých školách (§ 58 ods. 11). Z obsahu oboch napadnutých rozhodnutí podľa názoru krajského súdu vyplýva, že hlavným dôvodom pre nesprístupnenie žalobcom požadovanej informácie vo forme fotokópie prijímacieho testu je aplikácia citovaného zákonného ustanovenia zákona o vysokých školách, ktorý dôvod považoval súd za dostačujúci pre vydanie napadnutých rozhodnutí. S poukazom na uvedené považoval námietky žalobcu obsiahnuté v podanej žalobe za irelevantné. Judikatúru, na ktorú sa žalobca odvolával v podaní zo dňa 21. decembra 2010, krajský súd v danom prípade nepovažoval za právne záväznú, pretože ním citované rozhodnutia nevychádzajú z totožného skutkového ani právneho stavu.

Žalobcovi krajský súd právo na náhradu trov konania nepriznal v súlade s § 250k ods. 1 OSP, pretože tento v konaní nebol úspešný.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote odvolanie zotrávajúc na svojej námietke, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a že pritom prehliadol skutočnosť, že žalobca sa svojim odvolaním zo dňa 23. júla 2010 domáhal vydania kópie svojho písomného testu z prijímacích pohovorov, a teda vydania kópie svojho písomného testu podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona o slobode informácií, keďže neuspel pri postupe podľa zákona o vysokých školách, nedomohol sa vydania fotokópie testu, a to z dôvodu, že si chcel overiť správnosť svojich odpovedí na písomné otázky vypracovaného písomného testu. Žalobca nepovažoval za dostatočné nahliadnutie do svojho písomného testu a jeho porovnanie so vzorom testu, podľa ktorého boli testy vyhodnocované, pretože ako to uvádza aj v žalobe tieto vzory testov boli v minulosti nesprávne vyhodnotené, a preto nie je im /vzorom/ možné dôverovať.

Vytýkal krajskému súdu, že sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevenoval dôvodom žalobou napadnutého rozhodnutia a ani sa nezaoberal žalobou žalobcu v časti, v ktorej tvrdil, že žalované rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Podľa žalobcu krajský súd ako keby preskúmaval vyjadrenie žalovaného s ktorým sa stotožnil a nie žalované rozhodnutie.

Tvrdil, že rozhodnutie žalovaného, a to isté platí aj o rozhodnutí dekanky, nie je takým rozhodnutím, ktoré by zodpovedalo právu žalobcu na riadne odôvodnenie a ktoré by taktiež zodpovedalo povinnosti každého správneho orgánu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, ako

to vyplýva zo základných princípov právneho štátu. V tomto smere poukazoval na rezolúciu č. 77/ 31 Výboru ministrov Rady Európy, v zmysle ktorej by správne akty mali byť riadne odôvodňované a ktorá povinnosť je tiež obsiahnutá v čl. 41 Charty základných práv Európskej únie ustanovujúcom právo na riadnu správnu prax. V rozhodnutiach nie je riadne odôvodnené akými úvahami /právnymi či skutkovými/ sa rektor a dekanke pri vydaní rozhodnutí riadili.

Odôvodnenie žalovaného rozhodnutia jedinou relevantnou vetou v tom zmysle, že *„Vaša žiadosť o vydanie kópie testu by išla nad rámec Vašich zákonných práv, pretože je zásahom do autorských práv zhotoviteľa testu a jej splnením by sa test /rozumej žalobcov/ znehodnotil pre akékoľvek ďalšie používanie“* je podľa názoru žalobcu nielen nesprávne právne ale aj nedostatočné, a preto naďalej zotrval na tom ako je to i v žalobe, že rozhodnutie žalovaného ako aj dekanke je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Žalobca tvrdil, že žiadne znehodnotenie testov ako to žalobca uviedol v žalobe a ako to naopak tvrdí žalovaný, čo si súd osvojil, v danom prípade a v danom čase po vyhodnotení testov už nemôže hroziť.

Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a žalobe žalobcu vyhovel; zároveň žiadal priznať náhradu trov konania spolu za 2 úkony právnej služby vrátane režijného paušálu za konanie pred krajským súdom v už uplatnenej výške (320,88 eura – č. 1. 21) s pripočítaním náhrady trov za podanie odvolania vrátane režijného paušálu v sume 130,91 eura; spolu si žalobca uplatnil náhradu trov konania v sume 713,61 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Uznesením z 10. marca 2011, č. k 7S/13926/2010-39 krajský súd uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia v kolkoch na príslušnom tlačive v sume 66 eur (položka 10 a/ sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 2 ods. 4, § 6 ods. 2 a § 18a ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení).

Toto uznesenie napadol žalobca tiež včas podaným odvolaním s odôvodnením, že si myslí, že obsah odvolania, ktoré už bolo podané proti rozsudku Krajského súdu

v Košiciach zo dňa 12. januára 2011, č. k. 7S/13926/2010-28 je opodstatnený a nemôže mať neúspech.

Pre prípad, že odvolaniu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12. januára 2011, č. k. 7S/13926/2010-28 bude vyhovené a odvolaniu proti uzneseniu Krajského súdu Košiciach zo dňa 10. marca 2011 číslo 7S/13926/2010-39 nebude vyhovené, si žalobca uplatnil náhradu súdneho poplatku proti žalovanému v sume 66 eur, na ktorého náhradu nech odvolací súd zaviaže zaplatiť žalovaného.

Taktiež sa žalobca „logicky“ domnieval, že ak je proti napadnutému uzneseniu prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia, tak potom by poplatok nezaplatený v lehote 10 dní sa po uplynutí 10 dní, ešte nemal vymáhať. Logicky by sa mohol podľa žalobcu vymáhať až po vykonateľnosti rozhodnutia týmto odvolaním napadnutom uznesení. Preto z uvedeného dôvodu považoval žalobca napadnuté uznesenie súdu v uvedenej časti vety „Ak sa poplatok v určenej lehote /10 dní/, nezaplatí, bude ho súd vymáhať“ vo vzťahu k poučeniu o prípustnosti odvolania proti napadnutému uzneseniu /15 dní/ za nesprávne, lebo je vo vzájomnom vzťahu oboch lehôt nelogické.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal obe napadnuté rozhodnutia krajského súdu a konania, ktoré im predchádzali v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolania prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu je potrebné vyhovieť zatiaľ čo jeho odvolaniu proti uzneseniu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie priznať úspech nie je možné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 3 OSP).

Podstatou správneho súdництва je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

Z ustanovenia § 247 ods. 1 OSP vyplýva, v ktorých prípadoch sa môže účastník správneho konania domáhať preskúmania rozhodnutia správneho orgánu súdom. Všeobecné súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy vydaných v správnom konaní, ktorými správny orgán zasahuje do práv a povinností fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného o nevyhovení žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie podľa zákona o slobode informácií.

Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia, mravnosti (článok 26 ods. 4 ústavy).

Orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon (§ 26 ods. 5 ústavy).

Ústava Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava“) v čl. 26 ods. 1 zakotvuje právo na informácie, ktoré predstavuje právo na prijímanie informácií (získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná (pozri bližšie nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 236/06–59 zo dňa 28. júla 2007) a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu

voči neidentifikovanej skupine subjektov. Obsah tohto záväzku je ozrejmeneý v ods. 5 citovaného článku ako povinnosť orgánov verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti, pričom podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanoví zákon. Obdobnú úpravu obsahuje taktiež Listina základných práv a slobôd (čl. 17 ods. 1, 5). Podľa čl. 13 ods. 2, 3, 4 Ústavy medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Obmedziť základné práva a slobody možno iba na základe podmienok ustanovených ústavou, a to buď podmienok všeobecných (čl. 13 ods. 2, 3, 4 Ústavy) alebo osobitných vzťahujúcich sa na konkrétne práva a slobody. Rozhodnutie ústavodarcu neustanoviť osobitné dôvody obmedzenia vzťahujúce sa na právo na prijímanie informácií (čl. 26 ods. 4 ústavy obsahuje podmienky obmedzenia pre slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie) nemožno považovať za absolútne vylúčenie možnosti jeho obmedzenia, aj v tomto prípade je nevyhnutné otázku prípustnosti zásahu do základného práva posudzovať z hľadiska účelu, ktorý tento zásah sleduje, teda či tento zásah možno odôvodniť ústavne relevantným spôsobom (m. m. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 1/09-34 zo dňa 19. januára 2011).

Ústava prostredníctvom práva na informácie vytvára tri skupiny informácií. Prvú predstavujú informácie, ktoré štátne orgány a orgány územnej samosprávy musia predložiť oprávneným osobám. Druhú skupinu tvoria informácie, ktoré štátne orgány ani iné orgány verejnej moci nemusia predložiť oprávneným osobám, ale musia strpieť prístup k nim, ak oprávnené osoby uplatnia svoje právo na informácie. Tretiu skupinu informácií tvoria informácie, ktoré nemožno zverejniť, pretože ide o informácie podliehajúce úprave čl. 26 ods. 4 ústavy. Ústava neobmedzuje právo na informácie z hľadiska predmetu tohto práva, teda neustanovuje pozitívny výpočet informácií, ktoré oprávnená osoba môže vyhľadávať, prijímať a rozširovať, ani neurčuje negatívny výpočet informácií, ktoré nemožno vyhľadávať, prijímať a rozširovať. Predmetom práva na informácie môžu byť všetky informácie, pokiaľ nejde o informácie podliehajúce obmedzeniu čl. 26 ods. 4 ústavy.

Podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám upravuje v podrobnostiach zákona o slobode informácií (§ 1 citovaného zákona).

V zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o slobode informácií informácie sa sprístupňujú najmä ústne, nahliadnutím do spisu vrátane možnosti vyhotoviť si odpis alebo výpis, odkopírovaním informácií na technický nosič dát, sprístupnením kópií predlôh s požadovanými informáciami, telefonicky, faxom, poštou, elektronickou poštou. Ak informáciu nemožno sprístupniť spôsobom určeným žiadateľom, dohodne povinná osoba so žiadateľom iný spôsob sprístupnenia informácie.

Podľa § 16 ods. 9 zákona o slobode informácií povinná osoba umožní každému bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu nahliadnuť, robiť si výpisy alebo odpisy alebo kópie zo spisov a z dokumentácie.

Podľa § 58 ods. 11 zákona o vysokých školách (v znení účinnom od 01. septembra 2007) uchádzač, ktorý dostal rozhodnutie o neprijatí na štúdium, má právo na požiadanie nahliadnuť do dokumentácie svojho prijímacieho konania.

Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, dekanka Právnickej fakulty UJPŠ v Košiciach rozhodnutím z 02. júla 2010 rozhodla na základe ustanovenia § 58 ods. 6 zákona o vysokých školách o neprijatí žalobcu na externé štúdium bakalárskeho študijného programu v študijnom odbore právo na Univerzitu P. J. Šafárika – Právnickú fakultu v akademickom roku 2010/2011 s odôvodnením, že nespĺnil požiadavky na prijatie, t. j. nezískal v bodovom hodnotení písomného testu taký počet bodov, ktorý by ho zaradil do poradia rozhodujúceho pre prijatie na štúdium na UJPŠ – Právnickej fakulte. Na prijatie bolo potrebné dosiahnuť minimálne: 48 bodov, žalobca dosiahol 47 bodov. Rektor UJPŠ v Košiciach rozhodol ako druhostupňový správny orgán žiadosť žalobcu o preskúmanie rozhodnutia dekanky Právnickej fakulty UJPŠ v Košiciach zamietol s konštatovaním, že rozhodnutie nie je v rozpore so zákonom, vnútorným predpisom UJPŠ v Košiciach a Právnickej fakulty, ani s podmienkami prijímacieho konania stanovenými fakultou podľa § 57 ods. 1 zákona o vysokých školách.

Podaním zo dňa 01. júla 2010 došlým Právnickej fakulte UPJŠ v Košiciach dňa 07. júla 2010 žalobca požiadal o poskytnutie kópie svojho testu z prijímacej skúšky, ktorú absolvoval na fakulte dňa 25. júna 2010. O kópiu testu žiadal z dôvodu, že si chce sám overiť pravdivosť výrokov vo všetkých otázkach testu.

Na túto žiadosť mu bolo dekanou Právnickej fakulty UPJŠ v Košiciach vo forme listu z 07. júla 2010 č. j. 1934/2010 odpovedané, že jeho žiadosti nevyhovuje. Poukázala pritom na to, že podľa § 58 ods. 11 zákona o vysokých školách mal právo nahliadnuť do dokumentácie svojho prijímacieho konania, a že toto právo využil dňa 29. júna 2010.

Podaním doručeným Právnickej fakulte UPJŠ v Košiciach dňa 27. júla 2010 sa žalobca proti prvostupňovému rozhodnutiu dekanu Právnickej fakulty UPJŠ v Košiciach odvolal. Odvolanie odôvodnil § 19 ods. 1 zákona o slobode informácií.

Žalovaný správny orgán rozhodnutím č. j. 2770/2010 z 18. augusta 2010, odvolanie žalobcu zamietol. Žalovaný v dôvodoch napadnutého rozhodnutia uviedol, že ako aj sám žalobca písomne dokladá, dekanu Právnickej fakulty UPJŠ v Košiciach mu v súlade s § 58 ods. 11 zákona o vysokých školách umožnila nahliadnuť do dokumentácie jeho prijímacieho konania, a že túto možnosť dňa 29. júna 2010 plne využil. Jeho žiadosť o vydanie kópie testu ide nad rámec zákonných práv žalobcu, pretože je zásahom do autorského práva zhotoviteľa testu a jej splnením by sa test znehodnotil pre akékoľvek ďalšie používanie.

Hoci sa žalobca až v odvolaní proti listu dekanu Právnickej fakulty UPJŠ v Košiciach dovoláva zákona o slobode informácií, nemožno sa stotožniť s názorom krajského súdu vychádzajúcim z vyjadrenia žalovaného, že v danom konaní je potrebné postupovať prednostne podľa právnej úpravy obsiahnutej v zákone o vysokých školách ako *lex specialis*, a keďže právna úprava obsiahnutá v § 58 ods. 11 tohto zákona presne jednoznačne vymedzuje aj formu sprístupnenia danej informácie, napadnuté rozhodnutia, vychádzajúce z tohto výkladu, je potrebné považovať za zákonné. Nemožno sa stotožniť ani s jeho názorom, že možnosť znehodnotenia informácie vzhľadom na jej charakter v zmysle zákona o vysokých školách sa neviaže iba na predmetné prijímacie konanie, ale aj na ďalšie, ktoré sa uskutočnia v budúcnosti, nakoľko krajský súd tento názor dostatočne neodôvodnil

a ponechal pritom bez povšimnutia, že svoje rozhodnutie v tomto smere dostatočne neodôvodnil ani žalovaný.

Ak žalobca (byť až v odvolaní proti listu dekanky Právnickej fakulty UPJŠ v Košiciach) žiada sprístupnenie svojho testu z prijímacej skúšky, ktorú absolvoval na fakulte dňa 25. júna 2010, podľa zákona o slobode informácií, nemožno názor krajského súdu uvedený v napadnutom rozsudku považovať za súladný s týmto zákonom.

Obmedzenia práva na slobodný prístup k informáciám sú upravené v ustanoveniach § 8 až § 13 tohto zákona. Podľa obsahu odôvodnenia rozhodnutia žalovaného v predmetnej veci žalovaný urobil sporným prístup k informácii podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o slobode informácií, podľa ktorého povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak tým možno porušiť ochranu duševného vlastníctva ustanovenú osobitným predpisom s výnimkou, ak osoba oprávnená podľa týchto osobitných predpisov na výzvu povinnej osoby na sprístupnenie informácie udelí súhlas.

Treba vytknúť krajskému súdu, že nechal celkom bez povšimnutia, že žalovaný ním tvrdený „zásah do autorského práva zhotoviteľa testu“ z dôvodu, že „by sa test znehodnotil pre akékoľvek ďalšie používanie“ nijakým spôsobom neodôvodnil.

Okrem toho najvyšší súd poukazuje i na skutočnosť, že podľa ustanovenia § 58 ods. 11 zákona o vysokých školách v spojení s § 16 ods. 1 a 2 zákona o slobode informácií uchádzač, ktorý dostal rozhodnutie o neprijatí na štúdium, má právo na požiadanie nahliadnuť do dokumentácie svojho prijímacieho konania vrátane možnosti vyhotoviť si výpis, odpis alebo kópie zo spisu a z dokumentácie.

Je preto zrejmé, že v preskúmvanej veci nebol dôvod na zneprístupnenie informácie – poskytnutie kópie jeho testu žalobcovi náležite zdôvodnený, najmä nebola nijako odôvodnená akákoľvek súvislosť medzi kópiou testu a žalovaným tvrdeným zásahom do autorského práva zhotoviteľa testu. Tým je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ako to žalobca aj namieta.

Najvyšší súd k tomuto považuje za potrebné uviesť, že žalobca opodstatnene poukazuje na ustanovenie čl. 41 Charty základných práv Európskej únie č. 2007/C 303/01 (ďalej aj „Charta“), ktorá s nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy 01. decembra 2009 nadobudla rovnakú záväznú silu ako zmluvy Európskej únie.

Článok 41 ods. 1 Charty zakotvuje právo na dobrú správu vecí verejných a podľa tohto ustanovenia každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote, pričom toto právo zahŕňa najmä:

- a/ právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať;
- b/ právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva;
- c/ povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia (čl. 41 ods. 2 Charty).

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery napadnutý rozsudok krajského súdu podľa na § 250ja ods. 3 veta prvá OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom žalovaný je povinný postupovať v súlade so zákonom o slobode informácií a v prípade, ak by zotrval na obmedzení, či znepriístupnení informácie pre možné porušenie ochrany duševného vlastníctva, je povinný svoje rozhodnutie aj náležite a zákonným spôsobom odôvodniť (§ 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov v spojení s § 22 ods. 1 zákona o slobode informácií).

Najvyšší súd nezrušil aj prvostupňové „rozhodnutie“ - list dekanke Právnickej fakulty Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach zo 07. júla 2010, č. j. 1934/2010, i keď sa toho žalobca domáhal, nakoľko žiadosť žalobcu o kópie testu z 01. júla 2010 nebola podaná podľa zákona o slobode informácií (§ 14 ods. 2 cit. zákona) a tohto zákona sa žalobca dovoľával až v odvolaní z 23. júla 2010 proti zamietnutiu žiadosti.

Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu pri uznesení krajského súdu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, toto odvolanie najvyšší považoval za právne irelevantné.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „poplatkový zákon“) poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ poplatkového zákona poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 8 ods. 1 poplatkového zákona poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Rozhodnutie o uložení poplatkovej povinnosti vydáva súd na predpísanom tlačive (vzor OSP č. 4a – výzva v zmysle § 10 poplatkového zákona, vzor OSP č. 4 –uznesenie v zmysle § 12 poplatkového zákona). Nakoľko uznesenie je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť uplynutím lehoty na plnenie (§ 171 ods. 1 OSP), je námietka žalobcu týkajúca sa nelogičnosti lehôt na plnenie a na odvolanie nepatričná a bezpredmetná.

Z citovaných zákonných ustanovení je tiež zrejmé, že povinnosťou žalobcu bolo zaplatiť súdny poplatok za odvolanie súčasne s jeho podaním.

Z dôvodov vyššie uvedených potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie ako správne (§ 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 OSP).

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že v súdnom konaní úspešnému žalobcovi

priznal ich náhradu titulom trov právneho zastúpenia v sume 385,79 eura a titulom iných trov konania v sume 132 eura (§ 151 ods. 8 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Náhrada trov právneho zastúpenia pozostáva z náhrady za 3 úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia 03. októbra 2010 a podanie žaloby 04. októbra 2010 jeden úkon á 120,23 eura plus 2 x režijný paušál á 7,21 eura a podanie odvolania vo veci samej 09. marca 2011 á 123,50 eura plus 1 x režijný paušál á 7,41 eura. Spolu náhrada trov právneho zastúpenia činí 385,79 eura a je priznaná v súlade s § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/a b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Náhrada iných trov konania pozostáva z náhrady za zaplatený súdny poplatok za žalobu v sume 66 eur a náhrady za súdny poplatok za odvolanie, ktorý musí žalobca zaplatiť na základe vykonateľného uznesenia Krajského súdu v Košiciach, č. k 7S/13926/2010-39 z 10. marca 2011, nakoľko medzi účelne vynaložené trovy konania patrí aj ešte nezaplatený súdny poplatok, ak povinnosť k jeho zaplateniu bola uložená súdnym rozhodnutím. V takomto prípade totiž poplatníkom zostáva naďalej žalobca a ten má iba podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP eventuálny nárok na náhradu trov konania. V rámci týchto trov mu možno priznať aj náhradu súdneho poplatku, ktorý podľa ustanovenia § 137 OSP je časťou trov konania. Ak je žalobca povinný zo zákona zaplatiť súdny poplatok už s podaním žaloby (odvolania), vznikla podaním žaloby voči nemu poplatková pohľadávka, ktorá tvorí pasívum jeho majetku a ktorá predstavuje jednu z položiek spadajúcich do trov konania.

Spolu vyčíslené trovy konania a iné trovy konania činia sumu 517,79 eura, nie 713,61 eura, ako uvádza žalobca v odvolaní. Iné trovy konania ako súdne poplatky zo spisu nevyplývajú ani iné trovy žalobca nevyčísliť (§ 151 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. februára 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková